

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/28/2018
Identifikačné číslo spisu:	1111211250
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1111211250.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Doc. Mgr. Ing. K. U., bývajúceho v F., zastúpeného JUDr. Vladimírom Šárnikom, advokátom v Bratislave, Rožňavská 2, proti žalovanej Slovenskej republike, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 18 C 53/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. mája 2017 sp.zn. 6 Co 71/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1/ Žalobca sa svojou žalobou domáhal voči žalovanej zaplattenia sumy 6 456,81 € titulom náhrady škody spôsobenej orgánom štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Oprávnenosť svojho nároku odôvodnil tým, že na základe návrhu Ing. U. V. Okresný súd Bratislava IV poverením zo 7. novembra 1997 č. 5104*000696 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie voči nemu, predmetom ktorej bolo rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV č.k. 327/1821/94/Sz. Exekútor vydal 4. decembra 1997 upovedomenie č. Ex-328/97 o začatí exekúcie uskutočnením prác a výkonov, v rozpore s poverením, na základe rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV zo 7. novembra 1994 č. 327/1821/94/Sz a Krajského úradu v Bratislave - odbor životného prostredia č. ŽP/ÚR-589/97-Ha. Prvé rozhodnutie bolo rozhodnutím, na ktorého vykonanie bol exekútor poverený. Druhé rozhodnutie však bolo rozhodnutím odvolacieho orgánu o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu Okresného úradu Bratislava IV z 22. mája 1997. Exekútorom uvádzané rozhodnutia boli teda vydané v dvoch samostatných správnych konaniach, pričom druhé z nich mu neukladalo žiadnu povinnosť a na jeho výkon nebol exekútor poverený. Podľa poverenia mal exekútor vykonať exekúciu na základe rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV zo 7. novembra 1994 ukladajúceho mu vykonanie drobných opráv taxatívne vymenovaných v rozhodnutí. Exekútor však dal odstrániť starú vrstvu hydroizolácie a túto nahradiť úplne novou, objednal polozenie tepelnoizolačnej vrstvy, čím vykonal kompletne rekonštrukciu a modernizáciu strechy patriacej Ing. V. V rozpore s poverením vykonával exekúciu na rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV z 22. mája 1997. Rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV zo 7. novembra 1994 č.

327/1821/94/Sz je podľa § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. vykonateľné najneskôr do 3 rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti a stalo sa vykonateľným 3. januára 1996, exekútor však začal vykonávať práce 24. augusta 1999, teda po uplynutí lehoty na jeho vykonanie. V priebehu exekúcie boli od neho vymožené náklady uskutočnenia prác a trovy exekúcie v celkovej výške 6 456,81 €, ktorá podľa neho predstavuje majetkovú škodu, ku ktorej došlo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekútora ako osoby poverenej výkonom verejnej moci, ako aj v dôsledku činnosti okresného súdu, exekučného súdu, ktorý exekúciu včas nezastavil.

2/ Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 28. apríla 2016 č.k. 18 C 53/2011-89 v spojení s opravným uznesením z 12. augusta 2016 č.k. 18 C 53/2011-135 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 146,10 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 456,81 € za obdobie od 18. augusta 2010 do zaplattenia a úrok z omeškania zo sumy 1 689,29 € za obdobie od 15. februára 2012 do zaplattenia, ako aj trovy konania vo výške 3 473,33 €, a to všetko v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že vo vzťahu k žalobcovi prebiehali v oblasti stavebného konania dve samostatné konania podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Obvodný úrad životného prostredia Bratislava IV a Okresný úrad Bratislava IV), v rámci ktorých bola nezávisle na sebe žalobcovi v rôznom rozsahu určená povinnosť vykonať práce pod následkom výkonu rozhodnutia. Vzhľadom na nečinnosť žalobcu bol oprávnenou osobou z vykonateľných rozhodnutí podaný 28. októbra 1997 návrh na výkon rozhodnutia. V žiadosti adresovanej okresnému súdu exekútor žiadal udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave z 25. augusta 1997 č.k. ŽP/ÚR - 589/97-Ha (druhostupňové rozhodnutie vydané v dôsledku odvolania proti rozhodnutiu Okresného úradu Bratislava IV č.k. 97/52/Sz/08H/2) . Exekučné konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. Er 721/97. Okresný súd Bratislava IV vydal 7. novembra 1997 poverenie na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV zo 7. novembra 1994, č.k. 327/1821/94/Sz. To znamená, že už pri počiatočnom úkone exekučného súdu, t.j. vydávaní poverenia došlo k pochybeniu, nakoľko poverenie bolo vydané na iné rozhodnutie, vydané v inom konaní, než na aké požadoval exekútor. Zásadné pochybenie súdu a následná nepozornosť exekútora mala fatálne následky pre žalobcu ako povinného v exekučnom konaní. Ďalším zásadným pochybením na strane orgánu verejnej moci, za ktoré nesie zodpovednosť štát, je skutočnosť, že súd včas nevydal rozhodnutie o zastavení exekúcie z dôvodu preklúzie lehoty, v priebehu ktorej malo byť rozhodnutie vykonané. Rozhodnutie tvoriace predmet výkonu rozhodnutia bolo vydané v správnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. a podľa § 71 ods. 3 správneho poriadku ho bolo možné vykonať len v lehote v zákone uvedenej. Lehota na vykonanie rozhodnutia bezvýsledne uplynula 3. januára 1999. Je nesporné, že súdny exekútor nezabezpečil vykonanie prác podľa rozhodnutia č. 327/1521/94/ Sz zo 7. novembra 1994, nakoľko v rozpore s poverením súdu vykonával iné rozhodnutie v exekúcii. To znamená, že rozhodnutie, ktoré bolo podkladom exekúcie a ktoré nebolo realizované, sa po začatí exekúcie stalo neúčinným z dôvodu preklúzie, v dôsledku čoho mal súd konanie bez ďalšieho podľa § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku zastaviť. Na pochybenie v rámci exekúcie žalobca ako povinný súd bezvýsledne upozorňoval prostredníctvom návrhov na odklad alebo zastavenie exekúcie. Exekučný príkaz na vykonanie prác a výkonov bol vydaný 24. marca 1999 a exekučný príkaz zrážkami zo mzdy 21. februára 2000. Pokiaľ by došlo k včasnému vydaniu rozhodnutia o zastavení exekučného konania z dôvodu preklúzie lehoty na jeho vykonanie, predišlo by sa vzniku škody na strane žalobcu, v ktorej skutočnosti je daná príčinná súvislosť nesprávneho úradného postupu a vzniku škody. V súvislosti so vznikom škody nie je možné argumentovať tým, že exekúciu a vznik škody si privodil sám žalobca, keď nerešpektoval povinnosti vyplývajúce mu z vykonateľných rozhodnutí orgánov štátnej správy. Pokiaľ ide o premlčanie uplatneného nároku, súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že nebolo možné počas exekúcie si uplatňovať nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. poukazovaním na nesprávny úradný postup. Navyše, keď výsledkom kontroly žalovanou bol záver o tom, že exekúcia prebieha v súlade so zákonom. Až rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 20 CoE 185/2009, v ktorom boli konštatované zásadné pochybenia vo vedení exekúcie a na základe ktorého bola exekúcia rozhodnutím okresného súdu zastavená, vytvorilo právny podklad základu nároku žalobcu na náhradu škody. Žalobca márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, preto by zánik nároku pre rozpor s dobrými mravmi bol neprimeranou tvrdosťou. Výšku uplatneného nároku mal preukázanú. Za dôvodný považoval aj nárok titulom úrokov z omeškania a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

3/ Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 24. mája 2017 sp.zn. 6 Co 71/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Poukázal na to, že v prejednávanej veci si žalobca uplatnil náhradu škody vo výške 194 518 Sk (6 546,81 €) s tým, že táto suma bola od neho vymožená v rámci exekúcie uskutočnením prác a výkonov. Táto suma pozostáva zo sumy 123 000 Sk (4 082,85 €), ktorú žalobca v rámci exekúcie poukázal na účet súdneho exekútora v dňoch 8. decembra 1999, 31. mája 2000 a 8. decembra 2000. Zvyšok predstavuje suma, ktorú v rámci exekúcie žalobcovi zrazil zo mzdy jeho zamestnávateľ L., z ktorej oznámenia vyplýva, že žalobca ukončil pracovný pomer 11. júna 2003, pričom zrážky, ktoré zostali na depozitnom účte vo výške 8 462 Sk, boli poukázané exekútorovi 14. júla 2004. Zamestnávateľ vykonal zo mzdy žalobcu 17 zrážok po 3 941 Sk v období od marca 2000 do júna 2001 a posledné zrážky v sume 8 462 Sk poukázal súdnemu exekútorovi 14. júla 2004. Teda už v roku 2004 sa žalobca musel dozvedieť o výške škody a 3-ročná subjektívna premlčacia doba (§ 22 ods. 1 prvá veta zákona č. 58/1969 Zb.) mu začala plynúť 2. januára 2005 a uplynula 1. januára 2008. Súdny exekútor podaním z 29. júna 2007 adresovanom exekučnému súdu oznámil, že žalobca do súčasnej doby uhradil sumu 194 518 Sk, z čoho je zrejmé, že žalobca sa o škodu dozvedel najneskôr 29. júna 2007, pretože najneskôr k tomuto dňu uhradil v rámci exekúcie uvedenú sumu, 3-ročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody začala plynúť 30. júna 2007 a uplynula 29. júna 2010. Žalobca však podal žalobu až 6. apríla 2011, teda oneskorene. Keďže žalovaná sa premlčania dovolala, nebolo možné žalobcovi priznať premlčané právo. Odvolací súd bol toho názoru, že v predmetnej veci nešlo o taký výnimočný prípad, že by bolo možné žalovanej odoprieť právo uplatniť námietku premlčania z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Odhliadnuc od premlčania nároku bol odvolací súd toho názoru, že žalovaná nezodpovedá za škodu pozostávajúcu z úroku z úveru a z poplatku za úver z uvedených dôvodov.

4/ Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke začatia plynutia premlčacej doby nároku na náhradu škody spôsobenej exekúciou, ktorá bola zastavená v režime zákona č. 58/1969 Zb., ktorá nebola podľa jeho názoru ešte v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyriešená. Poukázal na to, že 7. novembra 1997 Okresný súd Bratislava IV na základe návrhu oprávneného poverením č. 5104*000696 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie uskutočnením prác a výkonov voči žalobcovi na základe rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV č.327/1821/94/Sz. Po začatí exekúcie exekútor vykonával rôzne úkony exekučnej činnosti a od žalobcu vymohol náklady vykonaných prác a výkonov a trovy exekúcie v sume 6 456,81 €. Okresný súd Bratislava IV uznesením z 20. mája 2010 č. Er 721/1997-297, právoplatným 6. júla 2010, exekúciu na návrh žalobcu zastavil z dôvodu zániku vykonateľnosti exekučného titulu. Tomuto predchádzalo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2010 sp.zn. 20CoE 185/2009, v ktorom konštatoval ďalšie vady exekúcie - výkon exekúcie na základe rozhodnutia neuvedeného v poverení na výkon exekúcie a prekročenie oprávnení exekútora, ktorý sám uzatvoril zmluvu so zhotoviteľom prác. Právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré nezohľadňuje osobitosti exekučného konania, považoval za nesprávne. Zákon č. 58/1969 Zb. neobsahuje špecifickú právnu úpravu pre škodu spôsobenú exekúciou, nemožno však na ňu aplikovať ani všeobecnú úpravu, ale je potrebné pristúpiť k analogickej aplikácii zákona. Kým exekúcia nie je zastavená, platí prezumpcia zákonnosti a správnosti a zasahovať do jej priebehu môže iba exekučný súd. Ide teda o odlišnú situáciu ako pri nesprávnom právnom postupe orgánov verejnej moci. V prípade exekúcie je z podstaty veci vylúčené, aby počas nej súčasne všeobecný súd na základe žaloby povinného o náhradu škody zaviazal štát, či exekútora vrátiť povinnému plnenie, ktoré od neho bolo v exekúcii vymožené. Išlo by o predčasnú žalobu, ktorú by všeobecný súd zamietol. Odvolací súd právnu otázku začatia plynutia premlčacej doby nároku na náhradu škody spôsobenú exekúciou, ktorá bola zastavená, posúdil tak, že nárok na náhradu škody sa začína premlčovať v momente, keď sa povinný o vymožení dlhu alebo jeho časti dozvedel. Podľa názoru žalobcu ale nárok na náhradu škody spôsobenej exekúciou možno uplatniť, a teda sa začína premlčovať až vtedy, keď sa poškodený dozvie o zastavení exekúcie.

5/ Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

6/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

7/ V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8/ Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Právnu otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu podľa neho ešte nebola vyriešená, možno z dovolania vyvodiť nasledovne: :

„Kedy začína plynúť 3-ročná subjektívna premlčacia doba nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri exekúcii podľa zákona č. 58/1969 Zb. , ktorá bola zastavená, t.j. od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o škode alebo až vtedy, ak sa poškodený dozvedel o zastavení exekúcie?“

9/ v zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil o ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne .

10/ Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11/ Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca odôvodňoval nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke začatia plynutia premlčacej doby nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v exekúcii, ktorá bola zastavená. Považoval za nesprávny právny názor odvolacieho súdu, že nárok na náhradu škody sa začína premlčovať v momente, keď sa povinný o vymožení dlhu alebo jeho časti dozvie. Za správny považoval právny názor, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej exekúciou možno uplatniť, a teda sa začína premlčovať až vtedy, keď sa poškodený dozvie o zastavení exekúcie.

12/ Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal tým, či otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebola ešte dovolacím súdom riešená. Je pritom nepochybné, že predmetom konania je žalobcom uplatňovaná náhrada škody titulom nesprávneho úradného postupu (v exekučnom konaní, ktoré bolo zastavené) podľa zákona č. 58/1969 Zb., pričom odvolací súd v porovnaní so súdom prvej inštancie dospel k záveru o premlčaní žalobcom uplatneného nároku. Vychádzal pritom z právneho názoru, že ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody nesprávny úradný postup, potom pre začiatok plynutia 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 1 prvej vety zákona č. 58/1969 Zb. je rozhodujúci okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode, v takom prípade na rozdiel od škody uplatňovanej vydaním nezákonného rozhodnutia, pre plynutie premlčacej doby nemá právny význam zrušenie rozhodnutia, ktorému i prípadne predchádzal nesprávny úradný postup, ani deň jeho doručenia (oznámenia) poškodenému. Predpoklad hypotézy právnej normy § 22 ods. 1 (pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby práva na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu) sa totiž nespája s vedomosťou poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá, ale ani s jeho vedomosťou

o tom, či a prípadne kedy nesprávnosť úradného postupu bola vyslovená (konštatovaná) príslušným orgánom, teda nevyžaduje sa, aby poškodený mal vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá (za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. je vždy zodpovedný štát). Jediným predpokladom začiatku plynutia premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa dozvie o škode vtedy, keď sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody zakladajúcej jej uplatnenie, preto nie je určujúce, či napr. (ne)správnosť úradného postupu bola v inom konaní zisťovaná, prípadne vzniknuté následky mohli byť v takom konaní reparaovateľné a či výsledky takéhoto konania (jeho právne závery) boli poškodenému známe, v uvedenom okamihu teda nemusí byť daná (napr. z rozhodnutia súdu vyplývajúca) nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednosti povinného subjektu, pričom poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia NS SR sp.zn. 5 M Cdo 13/2010 z 20. marca 2012.

13/ Zo skutkového stavu vyplýva, že rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV zo 7. novembra 1994 č. 327/1821/94/Sz bola žalobcovi uložená povinnosť odstrániť závady na stavbe terasovitého rodinného domu objektu J 4 na pozemku parcelné číslo XXXX kat. územie H, v rozsahu špecifikovanom vo výroku rozhodnutia s tým, že práce budú prevedené najneskôr do 30 dní po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia. Rozhodnutím Úradu životného prostredia hlavného mesta SR Bratislava z 20. novembra 1995 č. ŠSS - 284/95 - 327- HI bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a napadnuté rozhodnutie potvrdené. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava IV z 22. mája 1997 č. 97/52/Sz bola žalobcovi nariadená povinnosť vykonať práce na uvedenej stavbe v lehote 60 dní od doručenia rozhodnutia a rozhodnutím Krajského úradu v Bratislave - odbor životného prostredia z 25. augusta 1997 č. ŽP/ÚR-589/97-Ha bolo odvolanie žalobcu zamietnuté. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie označených rozhodnutí súdny exekútor žiadosťou z 28. októbra 1997 č. Ex 0328/97 požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uskutočnením prác a výkonov na základe právoplatného rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave - odbor životného prostredia z 25. augusta 1997 č. ŽP/ÚR-589/97-Ha. Okresný súd Bratislava IV 7. novembra 1997 vydal poverenie č. 5104*000696 vedené pod sp.zn. E 721/97, na základe ktorého poveril súdneho exekútora výkonom rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV č. 327/1821/94/Sz, o výkon ktorého exekútor nežiadal a ktoré s rozhodnutím uvedeným v žiadosti exekútora o udelenie poverenia nesúviselo. Uvedené rozhodnutia boli vydané v samostatných správnych konaniach, a teda už pri počiatočnom úkone exekučného súdu, t.j. vydávaní poverenia, došlo k pochybeniu, lebo poverenie bolo vydané na iné rozhodnutie (vydané v inom konaní), než na aké žiadal exekútor. V súvislosti s vydaním poverenia súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie uskutočnením prác a výkonov na základe rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Bratislava IV č. 327/1821/94/SZ, Krajského úradu v Bratislave odboru životného prostredia v Bratislave č. ŽP/ÚR-589/97-Ha. Proti doručenému upovedomeniu podal povinný (žalobca) námietky 16. decembra 1997 a žiadal exekučné konanie zastaviť z dôvodu, že povinnosti vyplývajúce z rozhodnutia tvoriaceho predmet exekučného konania je ochotný realizovať dobrovoľne bez participácie exekútora. Okresný súd uznesením z 21. januára 1999 č. Er 721/97 -21 námietky zamietol. Návrhom z 8. februára 1999 povinný (žalobca) žiadal súd o odklad exekúcie z dôvodu, že proti rozhodnutiu tvoriaceho predmet exekúcie podal žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti, ktorý súd uznesením z 31. januára 2000 zamietol. Na základe exekučného príkazu z 24. marca 1999 vydal súdny exekútor príkaz na vykonanie exekúcie uskutočnením prác a výkonov, pričom za exekučné tituly označil rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV a rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave. Exekučným príkazom z 21. februára 2000 nariadil exekútor vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy, ktorého dôvodom bola úhrada nákladov spojených s uskutočnením prác a výkonov v sume 194 517,70 Sk. Za účelom ich úhrady uzavrel žalobca so Slovenskou sporiteľňou a.s. úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver v celkovej sume 100 000 Sk a ktorá bola následne poukázaná na účet súdneho exekútora. Návrhom z 24. januára 2001 sa povinný (žalobca) znovu domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že predmetom exekučného konania je iný exekučný titul ako ten, ktorý je špecifikovaný v poverení okresného súdu. V dôsledku vedenej exekúcie ku dňu 24. januára 2001 uhradil žalobca (povinný) exekútorovi sumu 163 000 Sk, ale po celý čas trvania exekúcie so spôsobom jej výkonu nesúhlasil, lebo mal za to, že prebiehala v rozpore s exekučným titulom a v rozpore s poverením súdu na výkon exekúcie a s Ústavou SR. Na návrh žalobcu (povinného) Okresný súd Bratislava IV uznesením z 21. mája 2001 sp.zn. Er 721/97 povolil odklad exekúcie až do rozhodnutia o jej zastavení z dôvodu, že sa bez svojej viny ocitol v takom postavení, že exekúcia mohla mať pre jeho

rodinu zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie poškodený. Po odvolaní oprávneného bolo uznesenie okresného súdu uznesením Krajského súdu v Bratislave zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu neuvedenia dôvodov pre odklad exekúcie. Návrh žalobcu (povinného) na zastavenie exekúcie, lebo exekúcia je vedená v rozpore s poverením exekútora a predmetom exekúcie je rozhodnutie, na ktoré poverenie vydané nebolo, bol zamietnutý. Krajský súd v Bratislave na odvolanie povinného uznesením z 28. januára 2010 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení poukázal na vykonávanie exekúcie, na ktoré sa poverenie nevzťahovalo a tiež na to, že pokiaľ predmetom konania bolo rozhodnutie vydané v správnom konaní, je potrebné aby bol výkon rozhodnutia nielen začatý, ale aj skončený v trojročnej prekluzívnej lehote. Táto v danom prípade skončila 3. januára 1999. Na základe tohto rozhodnutia Okresný súd Bratislava IV uznesením z 20. mája 2010 č. k. Er 721/97-297 exekúciu zastavil. Teda došlo k zásadnému pochybeniu orgánu štátnej moci, za ktoré podľa názoru súdov nesie zodpovednosť štát, a to že súd včas nevydal rozhodnutie o zastavení exekúcie z dôvodu preklúzie lehoty, v priebehu ktorej malo byť rozhodnutie vykonané. Žalobca za subjekty zodpovedné mu za vznik škody označil štát - Slovenskú republiku a exekútora, lebo bolo zrejmé, že nezabezpečil vykonanie prác podľa rozhodnutia č. 327/1821/94/SŽ zo 7. novembra 1994 a vykonával iné rozhodnutie. Teda rozhodnutie, ktoré bolo podkladom exekúcie a ktoré nebolo realizované, sa po začatí exekúcie stalo neúčinným z dôvodu preklúzie, v dôsledku čoho mal súd exekúciu zastaviť (§ 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku), čím by sa predišlo vzniku škody. Pokiaľ ide o zodpovednosť súdneho exekútora okresný súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4 Cdo 138/2008, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že zákon č. 58/12969 Zb., na rozdiel od zákona č. 514/2003 Z.z., neupravuje zodpovednosť štátu za činnosť exekútora, preto je jeho zodpovednosť možné posudzovať podľa § 33 Exekučného poriadku, účinného do 30. júna 2004.

14/ Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a ktorým bol zrušený zákon č. 58/1969 Zb. zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

15/ Žalobca uplatňoval škodu titulom nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť pred 1. júlom 2004.

16/ Náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. bolo možné uplatniť na základe dvoch foriem objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. spôsobenie škody nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

17/ Pokiaľ ide o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ide o porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, pričom štát zodpovedá za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s takým chybným postupom.

18/ Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práv na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plyní premlčacia doba odo dňa doručenia rozhodnutia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

19/ Podľa názoru okresného súdu jediným právnym dôvodom aplikovateľným pre daný prípad je „nesprávny úradný postup“ v súvislosti s exekučným konaním, keď nebolo vydané žiadne právoplatné rozhodnutie, ktoré by na základe mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. podanej ústavnej sťažnosti bolo zrušené alebo označené za nezákonné. Pokiaľ ide o exekučný príkaz, vydaný súdnym exekútorom za účelom realizácie výkonu rozhodnutia, tento nie je možné považovať za rozhodnutie orgánu štátnej moci, smeruje len k určeniu spôsobu, ktorým má byť exekúcia vykonávaná a nasleduje potom, čo je otázka vedenia exekúcie na základe upovedomenia o začatí exekúcie platne vyriešená. Preto súd skúmal oprávnenosť nároku uplatneného žalobcom len z hľadiska nesprávneho úradného postupu. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o nesprávnom úradnom postupe tak, ako konštatoval v dôvodoch svojho rozhodnutia. Pokiaľ ide o premlčanie uplatneného nároku stotožnil sa s

argumentáciou žalobcu, že nebolo možné počas vedenia exekúcie uplatňovať nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. a až z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 20 CoE 185/2009-286, v ktorom boli konštatované zásadné pochybenia vo vedení exekúcie a na základe ktorého bola exekúcia rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV zastavená, vytvorilo základ uplatneného nároku. V porovnaní s právnym záverom vo vzťahu k námietke premlčania súdom prvej inštancie odvolací súd vyslovil uvedený právny názor vedúci k záveru o premlčaní uplatneného nároku. Teda krajský súd začiatok plynutia premlčacej doby spojil s okamihom, kedy sa poškodený (žalobca) dozvedel o škode. Podľa jeho názoru jednak v roku 2004, keď mu zamestnávateľ zrazil zo mzdy sumu 2 504,78 € a v zmysle § 22 ods. 1 prvá veta zákona č. 58/1969 Zb. tak začala plynúť 3-ročná subjektívna premlčacia doba 2. januára 2005 a uplynula 1. januára 2008, jednak najneskôr 29. júna 2007, ku ktorému dňu uhradil v rámci exekúcie sumu 6 546,81 € a 3-ročná subjektívna premlčacia doba podľa tohto ustanovenia začala plynúť 30. júna 2007 a uplynula 29. júna 2010. Žalobca podal žalobu až dňa 6. apríla 2011, teda oneskorene.

20/ Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 20. marca 2012 sp.zn. 5 MCdo 13/2010, na ktoré poukázal aj odvolací súd v danej veci, vyslovil právny záver : „Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody nesprávny úradný postup, potom pre začiatok plynutia trojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 1 prvej vety zákona č. 58/1969 Zb. je rozhodujúci okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode, v takom prípade na rozdiel od škody uplatňovanej vydaním nezákonného rozhodnutia, pre plynutie premlčacej doby nemá právny význam zrušenie rozhodnutia, ktorému prípadne aj predchádzal nesprávny úradný postup ani deň jeho doručenia (oznámenia) poškodenému. Predpoklad hypotézy právnej normy § 22 ods. 1 zákona sa totiž nespája s vedomosťou poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá, ale ani s jeho vedomosťou o tom, či a prípadne kedy nesprávnosť úradného postupu bola vyslovená (konštatovaná) príslušným orgánom, teda nevyžaduje sa, aby poškodený mal vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá. Jediným predpokladom začiatku plynutia premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa dozvie o škode vtedy, ak sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody, preto nie je určujúce, či napríklad (ne)správnosť úradného postupu bola v inom konaní zisťovaná.“ Na tieto závery vyslovené v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu poukázal aj Ústavný súd SR v uznesení z 15. decembra 2016 sp.zn. II. ÚS SR 907/2016, keď konštatoval, že právny záver založený na aplikácii § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby zodpovedá rozhodovacej praxi všeobecných súdov. Uviedol, že obdobné závery vyplývajú aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu ČR v rámci aplikácie a výkladu § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. NS ČR napr. v uznesení sp.zn. 25 Cdo 754/2003 z 22. apríla 2004 uviedol: „ustanovenie § 22 ods. 1 prvej vety zákona č. 58/1969 Zb. neuvádza ako predpoklad začiatku plynutia premlčacej doby vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá, resp. ktorý orgán škodu spôsobil. Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je významné ani to, či a kedy sa poškodený dozvedel výsledok šetrenia o jeho sťažnosti na nesprávny úradný postup. Výsledok konania o takejto sťažnosti nie je podmienkou (ani prekážkou) pre uplatnenie nároku na náhradu škody a nemá vplyv na vedomosť poškodeného o tom, že vznikla škoda“. Rovnaké právne závery vyplývajú aj z rozsudku NS ČR sp.zn. 25 Cdo 1793/2004 z 30. augusta 2006, resp. z uznesenia sp.zn. 28 Cdo 479/2009 z 5. apríla 2011.

21/Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že otázka, na vyriešení ktorej bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu, bola otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby pri práve na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ktorá bola dovolacím súdom riešená.

22/ Ostatné námietky dovolateľa neboli pre rozhodnutie v danom spore podstatné. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 432 ods. 2 C.s.p.

23/ Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

24/ Náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej žiadne trovy tohto konania nevznikli.

25/ Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.